

GOYA: DESASTRES DE LA GUERRA 2. Z RAZUMOM ALI BREZ NJEGA?

Molče sta vstajala in obedovala, hodila spat in vzdihovala s težkimi prsi.

Videti je bilo, da bo gospa Vera pozabila na vse, kar je doživela. Posebno po tistem dnevu, ko je brez uspeha zasledovala moževo pot. Razum je govoril jasno, a prevpilo ga je nekaj hujšega. Bilo je prepozno.

Premišljevala je vse daleč v preteklost nazaj, opazovala je moža do bolestne potankosti. Prepričana je bila, da je odkrila ogromne dokaze, ki so bili neizpodbitni.

Hodila je iz sobe v sobo in prebrskala vse. Vse predale, vse obleke, vse žepe, vse knjige in papirje. V neki knjigi je našla malo fotografijo grde, postarne ženske. Zagrizla si je ustnice, ko jo je opazovala. Knjiga je bila kupljena pri starinarju, mogoče je, da je bila slika že prej v knjigi. Na knjigi je bila podpisana ženska; njenega podpisa starinar ni mogel docela

izbrisati. Toda ravno tako velika je bila tudi druga možnost. — Vero je glodal sum.

Kadar je sedel mož nji nasproti, je skušala brati poteze na njegovem obrazu; ni jih razumela.

Kot čebelica je zbirala male dokaze, sume in dvome. Dejala ni ničesar. Postala je celo prijaznejša, dasitudi je bila njena beseda kratka in s tiho ironijo pobarvana. Ta beseda je vendar razodevala človeško bližino; možu je bilo znosneje.

Ta je uporabil to priliko, da bi se ji približal. Pri kosilu je pričel pogovor tako, da je vedel, da ohrani ženo pri dobri volji.

»Juha je izborna.«

»Da?«

Žena je izpremenila glas, ki je bil skoraj sladek. Krševan je bil z uspehom zadovoljen.